

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: T. Z.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jiřím Dostálem, advokátem, se sídlem v Praze, Pařížská 68/9, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.12.2014, č.j. 5253/DS/2014, JID: 168397/2014/KUUK/Ne,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 5.12.2014, č.j. 5253/DS/2014, JID: 168397/2014/KUUK/Ne, **se pro vadu řízení z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.12.2014, č.j. 5253/DS/2014, JID: 168397/2014/KUUK/Ne, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Chomutova, odboru dopravních a správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20.8.2014, zn. MMCH/41096/701/2014/ODaSČ/Cha, jímž byl uznán vinným, že dne 26.3.2014 v 9.30 hod. v obci Jirkov, ulice Alešova, stál s motorovým vozidlem zn. Jeep, rz „X“, na chodníku, kde to není dovoleno, čímž porušil ustanovení § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž spáchal přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena

pokuta podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu ve výši 1500,- Kč a uložena náhrada nákladů řízení ve výši 1000,- Kč.

Žalobce v žalobě předně stručně popsal dosavadní průběh správního řízení a uvedl, že v době spáchání přestupku vykonával funkci pověřeného pracovníka (kurýra) Velvyslanectví Demokratické republiky Kongo v Praze pro Ekonomickou a obchodní sekci a tím tedy požívá ochrany přijímajícího státu při výkonu své funkce kurýra. Pokud žalovaný průkaz žalobce, který předložil ve správním řízení, označuje za „jakousi kartičku“, jedná se o průkaz, který nese veškeré náležitosti vyplývající z požadavků diplomatického protokolu. Již z povahy přestupku je zřejmé, že žalobce mohl vykonávat v rámci svého oprávnění kurýra diplomatické mise tuto činnost. Žalobce sice není registrován v diplomatickém protokolu Ministerstva zahraničních věcí jako člen personálu diplomatické mise, přesto se na něj vztahuje Vídeňská úmluva o diplomatických stycích (č. 157/1964 Sb., dále jen „Vídeňská úmluva“) a odkázal na ustanovení čl. 27 odst. 5, odst. 6 Vídeňské úmluvy. Žalovaný jakož i správní orgán I. stupně měl oslovit Velvyslanectví Demokratické republiky Kongo s dotazem na oprávnění žalobce v době projednávaného přestupku, a teprve po tomto vyjádření dojít k příslušnému závěru. Žalovaný však postupoval v rozporu se základními činnostmi správních orgánů zakotvených v ustanoveních § 2 odst. 1, § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), a dále porušil ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Závěr žalovaného, že žalobce byl již v minulosti projednáván za přestupky a je otázka, z jakého důvodu svou diplomatickou imunitu již dříve neuplatnil, považuje žalobce za spekulativní. Naopak to svědčí o chování žalobce, který průkaz člena diplomatické mise nezneužívá, ale jen v opodstatněných případech využívá, neboť diplomatický kurýr je ve svém oprávnění časově omezen po dobu trvání konkrétní cesty nebo mise.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že své rozhodnutí považuje za správné a dostatečně se vypořádal i s tvrzením žalobce, že vykonával funkci diplomatického kurýra, neboť ze sdělení Diplomatického protokolu Ministerstva zahraničních věcí bylo zjištěno, že žalobce není registrován v diplomatickém protokolu jako člen personálu diplomatické mise Demokratické republiky Kongo a nejedná se tedy o osobu požívající na území České republiky diplomatických výsad a imunit. Žalovaný nemusel oslovit přímo velvyslanectví, neboť žalobce sám při ústním jednání předložil potvrzení vystavené J. M., Ph.D., za ekonomickou a obchodní sekci velvyslanectví. V potvrzení však není uvedeno, kdy ve dni 26.3.2014 mise probíhala. Při označení průkazu žalobce jako „jakési kartičky“ vycházel žalovaný z vyjádření Diplomatického protokolu Ministerstva zahraničních věcí, kde bylo mimo jiné uvedeno, že vzhledem k tomu, že žalobce nepožívá diplomatických výsad a imunit, lze z ní dovodit pouze pracovněprávní vztah žalobce k tomuto velvyslanectví. Na žalobce se tedy v době spáchání přestupku nevztahovala Vídeňská úmluva, neboť žalobce neprokázal, že v čase spáchání přestupku vykonával funkci diplomatického kurýra.

V replice žalobce setrval na dosavadním stanovisku, že nebyl dostatečně zjištěn stav věci, neboť správní orgán byl i bez návrhu povinen zjistit všechny rozhodné skutečnosti, což neučinil.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce a žalovaný se

po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V daném případě se jeví sporným, zda žalobce měl či neměl statut diplomatického kurýra podle Vídeňské úmluvy. Žalobce již ve svém odvolání výslovně namítl, že je nutno ho považovat za diplomatického kurýra, přičemž na podporu svého tvrzení již před ústním jednáním před správním orgánem I. stupně předložil průkaz člena diplomatické mise Velvyslanectví Demokratické republiky Kongo ze dne 29.10.2010 a Potvrzení Velvyslanectví Demokratické republiky Kongo v Praze ze dne 2.6.2014, v němž je uvedeno: „*Potvrzujeme tímto, že jste (žalobce – pozn. soudu) dne 26.3.2014 v obci Jirkov vykonával misi v zájmu naší Sekce Velvyslanectví Konžské demokratické republiky, a Vaši práci jste podpořil rozvoj Ekonomické a obchodní sekce.*“

Naproti tomu žalovaný vycházel ze sdělení Ministerstva zahraničních věcí, Diplomatický protokol, ze dne 11.6.2014, ve kterém je mimo jiné uvedeno, že: „*...pan Tomáš Zutis není registrován v diplomatickém protokolu Ministerstva zahraničních věcí České republiky jako člen personálu diplomatické mise Demokratické republiky Kongo v České republice a nejedná se tedy o osobu požívající na území České republiky diplomatických výsad a imunit.*“

Dle čl. 27 odst. 5 Vídeňské úmluvy diplomatický kurýr, který bude vybaven úředním dokumentem označujícím jeho postavení a počet zásilek představujících diplomatickou poštu, bude chráněn přijímajícím státem při výkonu svých funkcí. Požívá osobní nedotknutelnosti a nesmí být žádným způsobem zatčen ani zadržen.

Dle čl. 27 odst. 6 Vídeňské úmluvy vysílající stát nebo mise mohou určovat diplomatické kurýry ad hoc. V takových případech bude rovněž použito ustanovení odstavce 5 tohoto článku s tím, že imunity v něm vyjmenované se přestanou aplikovat, jakmile takový kurýr odevzdal na místo určení svěřenou mu diplomatickou poštu.

Dále soud konstatuje, že v Průkazu člena diplomatické mise, který předložil žalobce ve správním řízení, je výslovně uvedeno, že držitel tohoto průkazu požívá diplomatických výsad a imunit dle Vídeňské úmluvy o diplomatických stycích.

Soud uvádí, že správní řízení a obzvláště pak řízení v oblasti správního trestání (přestupkové řízení) je ovládáno zásadou, která je formulována v ustanovení § 3 správního

řádu, kde je mimo jiné uvedeno, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V ustanovení § 52 správního řádu je uvedeno, že účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní řízení je ovládáno zásadou vyhledávací (vyšetřovací), kdy podklady pro rozhodnutí opatřuje zásadně správní orgán. Zejména v řízeních zahajovaných z úřední povinnosti (přestupkových řízeních) je na správním orgánu, aby se v rámci řízení vypořádal se všemi důkazy, které je nutno provést ke zjištění stavu věci, o němž nebudou důvodné pochybnosti, a to i takové důkazy, které svědčí ve prospěch účastníka řízení.

Na jedné straně tak žalobce tvrdí, že byl diplomatickým kurýrem, který může být ustanoven dle čl. 27 odst. 6 Vídeňské úmluvy i ad hoc, což znamená, že to může být osoba, která diplomatickým kurýrem není, ale může jím být pouze pro účel jednoho doručení zásilky. Během tohoto doručování požívá diplomatických výsad a imunit. Žalobcovo tvrzení částečně podpírá předložený průkaz i Potvrzení ze dne 26.3.2014, které sice potvrzuje, že žalobce byl dne 26.3.2014 činný pro Velvyslanectví Demokratické republiky Kongo, avšak nepotvrzuje jeho status jako diplomatického kurýra v rozhodné době.

Na druhé straně zde stojí sdělení Ministerstva zahraničních věcí, které pouze sděluje, že žalobce není zapsán mezi diplomaty, nevylučuje však jeho funkci jako diplomatického kurýra ad hoc. Nijak se toto sdělení ani nevyjadřuje k jasné deklaraci v průkazu o požívání diplomatických výsad a imunit jejím držitelem.

Soud se neztotožnil s postojem žalovaného, který uvádí, že se žalobci nepodařilo prokázat, že v čase spáchání přestupku byl diplomatickým kurýrem. S ohledem na charakter přestupkového řízení bylo na správních orgánech, aby ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu zjistily stav věci bez důvodných pochybností a za tím účelem řádně provedly dostatečné dokazování.

Za situace, kdy se Potvrzení ze dne 2.6.2014 nevyjadřuje k postavení a funkci žalobce dne 26.3.2014 při diplomatické misi Velvyslanectví Demokratické republiky Kongo v Praze, nezbyvá, než se dotázat přímo tohoto velvyslanectví, aby odstranilo vzniklé pochybnosti a jasně specifikovalo postavení žalobce, tedy zda je členem (registrovaným) diplomatické mise, případně zda byl rozhodného dne diplomatickým kurýrem a odkud, kam a kdy jeho doručovací cesta směřovala, aby bylo možno určit, zda se na něj diplomatické výsady a imunity skutečně vztahovaly či nikoliv.

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že závěry žalovaného jsou předčasné a skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve správním spise a vyžaduje zásadní doplnění o vyjádření Velvyslanectví Demokratické republiky Kongo v Praze, případně další dokazování.

Soud proto s poukazem na ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. bez jednání přikročil výrokem ad I) ke zrušení rozhodnutí žalovaného, když současně ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Soud nerozhodl o zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť vytýkanou vadu lze zhojit v odvolacím řízení. V dalším řízení bude žalovaný dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 15 342,- Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 9 300,- Kč za 3 úkony právní služby právního zástupce žalobce Mgr. Jiřího Dostála po 3 100,- Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby a seps repliky - § 11 odst. 1 písm. d),] a z částky 900,- Kč za 3 s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. a dále i z částky 2 142,- Kč, která činí 21% DPH z uvedených částek bez soudního poplatku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 24. června 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová